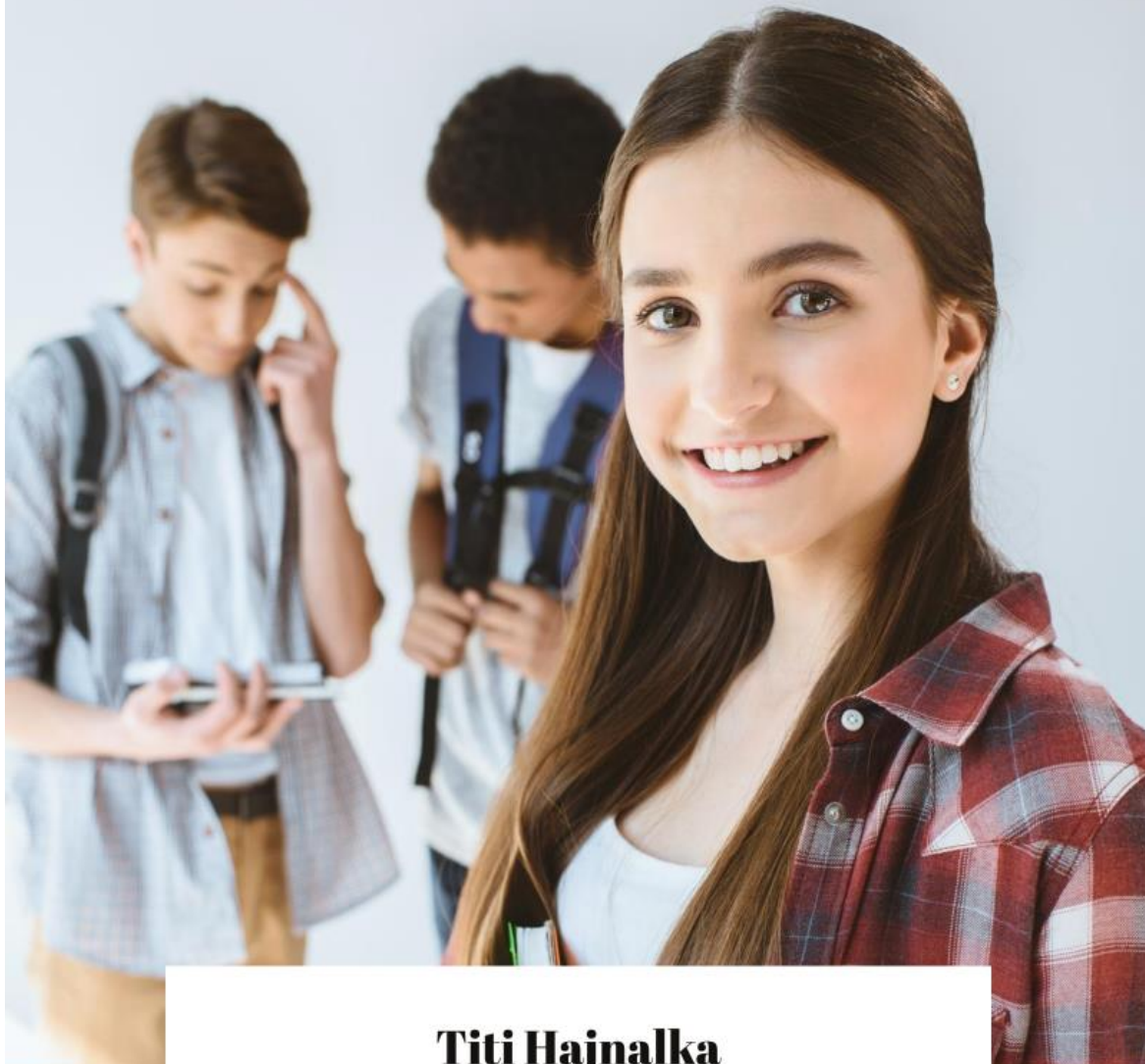

Ifjúsági regény

Titi Hajnalka

AZ
iránytű

Az iránytű

Írta: Titi Hajnalka

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36(30)499-34-77

E-mail cím: info@alkosoft.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2022.

ISBN: 978-615-6361-92-9

Copyright © Titi Hajnalka (2022.01.03)

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Titi Hajnalka

Az iránytű

Ifjúsági regény

© Titi Hajnalka

Írta: Titi Hajnalka

Első kiadás: 2021

ISBN:

3

Minden jog fenntartva. Jelen könyvet vagy annak részleteit,
a kiadó írásos engedélye nélkül tilos reprodukálni,
adatrögzítő rendszerben tárolni, bármilyen formában vagy
eszközzel- elektronikus vagy más módon- közölni.

*Abban a pillanatban értették meg, hogy a boldogság nem egyszerűen
cél, hanem maga az ösvény, amely saját önkifejezésünk felé vezet.*

Ezért is érdemes újabb és újabb célokat kitűzni. Mindezt felismerve pedig, boldogan végig kalandozhatjuk az egész életünket.

A szerző

1

Somogyi Balázs zaklatottan ült be a volán mögé.

- Sietek, ahogy tudok!- szólt oda a lehúzott ablak mögül a fiának, aki most is próbált mosolyt erőltetni az arcára.
- Hát persze...- mormolta a fogai között, de igazán már nem is érdekelte. Megszokta, hogy az apja egyetlen ígéretét sem tartotta be. Teljesen felesleges ez a színjáték! - gondolta.

Persze most is, legalább annyira fájt neki, mint máskor, amikor semmibe vette, csak hogy már tudatosan elnyomta az érzéseit. Hiába, az apja képtelen időt szánni rá és ezt már jobb elfogadni, mint bosszankodni miatta. Mit számít? Pénze és a legmodernebb videójátékai megvannak, majd áthívja Jocót és elütik az időt... Még egy hét és kezdődik a suli. Na, nem mintha tanulni bárki is szeretne, de legalább ott észreveszik és körbe rajongják a szállodaigazgató fiát.

5

Az autó elindult. Csak néhány perc volt a szállodáig az út, de Somogyi Balázs számára, egy örökkévalóságnak tűnt. A homloka gyöngyözött, idegesen vette a levegőt, úgy érezte magát, mint a csapdába szorult egér. Mint mindig, amikor hazudott azoknak, akiket szeretett. Mennyivel könnyebb volt, míg a felesége itt volt! Igaz vele sem tudott bánni, de legalább nyugodt lehetett, hogy a fiának ott van és foglalkozik vele.

A legtöbb ember vágya, hogy a munkája legyen a szenvedélye. De mi van akkor, ha átesünk a ló túloldalára? Kifejezetten a szenvedélyünknek sem élhetünk. Meg kell teremtenünk a harmóniát a munka és a család között. Ez az, ami Somogyi Balázsnak nem sikerült.

Nem is értette váláskor, miért épp őt választotta a fia? Hiszen még beszélgetni sem tudott vele! Sosem szánt időt rá, hogy focizzanak, társasozzanak, vagy közösen nézzenek meg egy filmet. Csakhogy a gyerekek nehezen viselik egy harmadik személy feltűnését, így Beni sem tudta elfogadni anyja új választottját... Ennél már egy nemtörődöm apa is jobb!- legalábbis ő így gondolta.

A másik ok pedig, mert szerette és sajnálta egyedül hagyni. A gyerekek hajlamosak saját érdekeiket félresöpörni, ha a szülek boldogsága a tét. Aztán pedig e miatt, egy nap arra ébrednek, hogy velük senki nem törődik. Szerencsére, Beni nem volt egy önsajnálkozó típus. Egész jól viselte élete megpróbáltatásait.

A pandémia igencsak elnehezítette a szállodák helyzetét, jó ideje a fennmaradásért küzdöttek, és senki sem tudta mikor lesz ennek vége. A turizmus hanyatlott, s arra a kis időre, amíg kinyithattak, figyelembe kellett venniük a fenntarthatóságot és a higiénia betartását jobban, mint valaha. Jelenleg a büféasztalos étkezések 100%-os biztonságossá tétele várt megoldásra nyitáig. Profitról már beszélni sem volt érdemes. Sőt, lassan már kifogásnak sem volt jó, hogy elmeneküljön otthonról.

Somogyi bekanyarodott a parkolóba, megállt s úgy lépett ki a járműjéből, mintha a mélyvíz alól bukkant volna fel, a mindent jelentő, életmentő levegőért.

- Jó napot uram!- köszöntötte a bejáratnál az ő- Szombaton is dolgozunk?
- Jó napot Kelemen! Maga és én már biztosan. Van néhány szerződés, amit feltétlenül át kell nézmem.
- De hát nem úgy volt, hogy a fiával tölti a hétvégét?
- Közbe jött valami. Valami halaszthatatlan- dadogta.
- Áh, értem!

„ Nem elég, hogy a saját lelkiismeretemmel el kell számolnom, még ez a biztonsági ő is számon kér!”- gondolta bosszúsan. Mire az irodába ért, a vérnyomása az egekben járt. Úgy zuhant bele az íróasztal mögötti székre, mintha a szívére nehezedő kő, valódi elviselhetetlen súlyt jelentene. Rákönyökölt az asztalra, fejét a tenyerébe hajtotta és azt mondta:

- Olyan gyáva vagy!

2

Beni felhívta Jocót, de ő épp nem ért rá. Ezért, úgy döntött bringázni megy, előtte pedig beugrik a szupermarketbe, hogy vegyen egy kis innivalót az útra. Mióta a kisboltok bezártak, csak itt volt erre lehetőség. A szupermarket dugig volt maszkot viselő emberekkel, a bejáratoknál a kézfertőtlenítők mellett hosszú sorok álltak. Nyomott ő is a kezébe egy keveset, s a már megszokott kézmosó technikával szétkente. Mindenhol táblák figyelmeztették a vásárlókat, a biztonságos távolság megtartására. A kasszáknál másfél méterenként festett vonalak jelezték, a kötelező 1,5 métert. Mivel a járvány már második éve tartott, az emberek egyre rutinosabbakká váltak a különféle szabályok betartásában. S, hogy mikor lesz ennek vége? Senki sem tudta. Megbízható oltás kikísérletezése évekbe telik, megfelelő védelem hiányában pedig, beláthatatlan ideig elhúzódhat

ez az állapot. Sem bulik, sem koncertek, sem mozi... Ennyi idő után, még azok is szívesen kimenekülnek a természetbe, akik azelőtt kerültek. A sport maradt az egyetlen mentsvára a mozgást kedvelő fiataloknak, s az aktív parkok, ahol még összefuthattak. Csakhogy ebből igen kevés akadt a városban.

Beni a parkolóban, újra bringára pattant, s gyors tempóra váltva indult el. Alig haladt néhány métert, amikor éles sikoly hasított bele a levegőbe. Egy lányt sodort el, egy vele hasonló korút. Az ölében tartott összes gyümölcs leesett és szétgurult. Beni, amint tudatosult benne, hogy bajt okozott, máris visszafordult. Lepattant a bringájáról és minden magyarázat nélkül szorgosan összekapkodta a szerteszt heverő narancsokat.

Ekkor nézett fel először az áldozatára:

- Jól vagy? - kérdezte zaklatottan- Ne haragudj, nem figyeltem eléggé!
- Jól vagyok- jött a mogorva válasz. A lány rá sem nézett, úgy folytatta - csak megijedtem.

Maszk már egyikőjükön sem volt. Mióta köztereken nem kötelezték a maszkviselést, az első dolga az volt mindenkinek, hogy amint kiértek a szabad levegőre, levették. Egymásra néztek. Két másodpercre megállt az idő. Ahogy beleolvadtak egymás tekintetébe, az maga volt a tökéletes pillanat, azon ritka pillanatok egyike, amit minden szerelemre éhes ember szeretne átélni, legalább egyszer az életében. Miután magukhoz tértek, a maradék árut is összeszedték. Felálltak.

- Még egyszer elnézést kérek!- mondta Beni zavartan, s közben le sem bírta venni a lányról a tekintetét.
- Nincs semmi baj. Csak megijedtem.- mosolygott vissza a lány, már egyáltalán nem volt neheztelés a hangjában. Nagyra értékelte, hogy nem volt bunkó és visszajött segíteni.
- Akkor rendben leszel?
- Igen- bólintott és elindult a buszmegálló felé.- Viszlát!
- Viszlát!- köszönt el, s még hosszasan nézett a távolodó lány után.

„Be sem mutatkoztam!- morfondírozott, majd minden további nélkül elindult az ellenkező irányba.- Hogy lehetek ennyire balfék?! Nem is értem!”

Attól kezdve egyébre sem tudott gondolni, csak arra a lányra, a parkolóból. És ez így volt egész héten...

3

Egy héttel előbb

Lovasberény északi része hullámos felszínű löszplatóra és eróziós halomvidékre, déli, kisebbik fele a Velencei-hegység gránittönk felszínére terjed ki. A településtől északra kezdődik egy különös, általában szárazon álló meder, amelynek ma már többnyire csak a faluhoz közelebbi szakaszán jelenik meg a víz. Ez a Rovákja-patak, amelynek déli folyásiránya Lovasberénynél nyugatra fordul, előbb egy halastavat, majd a szűzvári völgyön áthaladva egy horgásztavat táplálva, s végül a Pátkai-víztározóba folyva.

Lovasberény és a szűzvári halastó között, a patakot változó szélességben végig gyönyörű rétek kísérik. A réteket kaszálják vagy legeltetik, így idegenhonos özönnövények és a cserjésedés nem

fenyegeti őket. A rétek jellemző fészkelő madara a bíbic, a sárga billegető és a sordély.

Erdőállománya az évszázadok során jelentősen megritkult, de az 1341 hektáros erdőterülete még így is jelentős. Természetes erdei között a cseres tölgyesek és a cserjés tölgyesek vannak túlsúlyban. Mesterséges erdeiben az akácok és a feketefenyvesek dominálnak.

Teri egyáltalán nem volt elragadtatva a költözést illetően. Imádott itt élni. Lovasberény minden egyes szegletéhez kötötte valamilyen kellemes, gyermekkori emlék. Kiskorában rengeteget időzött az erdőben. Számára, az erdő illata jelentette az otthont, ez volt az a hely, amely békével töltötte el a lelkét. A nagypapája, amikor még egészen kicsi volt, hosszú sétákra vitte. Olyankor sokat mesélt az apró fűlakókról, a madarokról, a mezőt díszítő szebbnél- szebb gyógynövényekről és vadvirágokról. A bölcs kisöreg, ismerte erdőmező minden lakóját. A nagyija kertjében kislányként, saját kis veteményest gondozhatott: konyhakerti növényeket, virágokat, amihez éppen csak kedve volt.

Azzal, hogy mindennapjai részévé vált a természetközelség, el sem tudott mást képzelni, minthogy olyan foglalkozása legyen felnőttként, amely egy életre a szülőföldjéhez köti.

Itt éltek a barátai, akiket a világon a legjobban szeretett: Sári az örökké vidám, mókázó lány, aki bármennyire is szomorú volt, mindig fel tudta vidítani és Dóri, akinek nagyszerű ötletei akadtak, unalom ellen.

- Majd naponta beszélünk!- ébresztette fel gondolataiból Sári-
Már van net, nem a múlt században élünk!

Teri félig elmosolyodott, de a szemei megteltek könnyel, amikor a barátnőjére nézett.

- Na, gyere ide!- ölelte át a lány.- Minden rendben lesz, meglátod!
Majd igyekezünk egy bentlakásos suliba kerülni. Csak egy év!

- Bentlakásos sulis, pandémia idején, Sári?

- Csak nem tart örökké!

- Ezt mondjuk már két éve... Még a bátyám sem jött elbúcsúzni...

- Ez érthető. Haragszik anyukádra, amiért elmegy. Ő már 18 éves, megteheti. Négy év múlva te is megteheted. Türelem. Ígérem, szemmel tartom a tesódat és vigyázok rá! Majd mindig beszámolok róla, bármit megtudok. A nagydínál rendben lesz!

- Tudom. Csak úgy érzem, nem vagyok már fontos neki.

- Szerintem, most ő is éppen úgy szenved, ahogyan te, ha nem jobban! Elvárta, hogy kiállsz mellette és vele maradsz. E helyett úgy döntöttél, hogy anyukáddal tartasz.

- Nehéz két olyan ember között dönteni, akiket egyformán szeretek! Csak látni szeretném, hogy anya, valóban jól döntött-e?

- Tudom. Nem tehetsz mást. Ami a bátyádat illeti, szeret téged, egészen biztosan megbocsájt. Az idő gyógyír mindenre. Csak légy türelemmel!

Teri úgy érezte Sárinak igaza van. Semmivel nem lehet könnyebb a bátyjának és valószínűleg úgy érzi, ő is elárulta, hiszen mondhatta volna, hogy itt marad vele és a nagyival... Csakhogy nem mondta, mert az anyját nehezebb volt megbántani. A gyerekek hajlamosak saját érdekeiket félresöpörni, ha a szüleik boldogsága a tét. Aztán pedig e miatt, egy nap arra ébrednek, hogy velük senki nem törődik...

- Hozd a cuccaidat! – szólt be a szobájába újdonsült nevelőapja-ideje mennünk!

Kedvesség nem volt a hangjában, de igazából ez nem is számított. A legkevésbé sem akart barátkozni vele. Az anyját vette el, nem őt.

A kocsiból még utoljára végignézte gyermekkorai legkedvesebb helyszínét, biztos volt benne, hogy nincs még egy ilyen hely a világon. Itt soha nem unatkozott. Itt volt a legjobb ücsörögni az esti szélben, nézve a naplementét, vagy az éjszakai égboltot. Sehol máshol nem látni ennyi csillagot! A mesterséges fénytől szennyezett városban, esélye sem lesz látni ilyesmit...

Különös, hogy az ember mennyire tud kötődni a helyhez, ahova született. Sokáig azt hisszük, hogy örökre itt maradunk, az otthon

karjaiban, ahol mindig biztonságban érezzük magunkat, aztán pedig úgy alakulnak a dolgok, hogy menni kell...

Az elválás, a változás gyakran nehéz és fájdalmas. Hagyni kell fájni, meg kell élni, hogy lezárjuk. Csak úgy leszünk képesek fogadni az új kezdet még ismeretlen csodáit, ha feldolgoztuk a hátra hagyott dolgainkat. Ezt valahol legbelül Teri is érezte. Míg egyik része gyászolt, a másik lelkesen várta, az új kalandok eljövetelét, a nagybetűs VÁROSBAN.

Jelenleg egyetlen bizalmasa és jóbarátja, a naplója maradt. Jó, hogy ebbe mindig kiírhatta az érzéseit. Mert most nagy szüksége van rá! Az új kezdet ki tudja, milyen nehézségeket tartogat? Azokat pedig jó megosztani, egy jó baráttal.

Egy hét múlva sulikezdes, az általános iskola utolsó évada. A legemlékezetesebb év, a felnőtté válás küszöbén!

Összeszorult a gyomra. Vajon, hogyan fogadják az új osztályban? És egyáltalán milyen lesz az új otthona? Még a hideg is kirázta, amikor arra gondolt, hogy ezt az idegen embert, most már, minden nap el kell viselnie. „Legalább anyám boldog!” - nyugtázta mély sóhaj közepette.

„ Minden rendben lesz!” - játszotta le újra Sári szavait gondolatban...

- Igen. Minden rendben lesz- erősítette meg halkán, suttogva, hogy újra meggyőzze magát.

Betti fáradtan érkezett haza. Az út a melőlől, legalább egy órát tartott, amit kénytelen volt buszon és metróon megtenni. Ez volt az a rész, ami a maradék energiáját is leszívta. Néha úgy érezte elege van az egészséglől, nem bírja tovább. Ez a nap is ilyen volt. Nyugalomra és egy forró fürdőre vágyott. Minden porcikája átfagyott a gyárban. De amikor benyitott az ajtón és meglátta, hogy még annál is nagyobb a rendetlenség, mint amit reggel hagyott, erős kényszerrel érzett, hogy felsikítson. Marci, amint meghallotta az ajtó becsapódást, azonnal kikiáltott:

- Anya!! Készítenél nekem valami finomat, még ma semmit nem ettem?!
- Hogy még ma nem ettél?! - hangjában felháborodás érződött. Hiszen már a 8 órás munkán is túl volt, a fia pedig még csak nem is evett!- Szerinted, nekem van energiám ehhez?!
- Most mi a baj? - lépett ki a szobájából Marci- Nemrég keltem fel. Te sokkal gyorsabban megcsinálod, mint én, csak ezért kérlek rá...
- És szerinted ez miért van? Mert már milliószor kiszolgáltalak! Neked, hogy lesz rutinod, ha mindig mindent megcsinálok helyetted? Még a szobádat sem takarítod!

Marci értetlenül nézett sikoltozó anyjára:

- Az utóbbi időben bármit is teszek, mindig ideges vagy!
- Hogy bármit is teszel? Inkább, mert semmit sem teszel! Csak ülsz a gép előtt és várod, hogy mindent a kezed alá adjak! Arra kértelek, hogy törődj magaddal! Ne várj rám, hogy összepakoljam a szobádat vagy, hogy kiszolgáljalak! Dolgozom. Nem bírok mindent!

Valóban ez volt a legnagyobb probléma. Mióta bezárták a szállodát, ahol séfként dolgozott, egy húsfeldolgozó gyárban kényszerült munkát vállalni, hidegben és nagy hajtás mellett.

- Jól van!- felelte a fia dühösen, a szobájába ment és becsapta az ajtót.

Betti önmaga előtt is szégyellte magát. Marcinak igaza van: elég feszült az utóbbi időben. Néhány hónapja egyre fáradtabb, és ez türelmetlenné tette. Ugyanakkor úgy gondolta, elvárhat tőle egy kis

támogatást, legalább annyit, hogy magát kiszolgálja. Az anya- gyermek álm viszony, egyik napról a másikra a fejetetejére állt. Ő türelmetlen, a fia indulatos, nem tudja meggyőzni a tanulás fontosságáról.

Előre rettegett az iskolaidőszaktól. Lehetséges, hogy idén ősszel újra minden előről kezdődik: egy harmadik karanténidőszak, amely kifejezetten nehéz a dolgozó szülőknek, hiszen a gyermek mit fog fel az egészből? Hogy otthon van, és azt csinál, amit akar! Minek is fárasztaná magát leckekészítéssel, vagy tanulással? Azok a szülők, akik nem tudják felügyelni a gyerekeiket, igencsak meglepődnek az iskolai eredményeiken, ha a gyermek nem érez elhivatottságot a tanulás iránt.

Betti a szabadidejében a youtube csatornájáért dolgozott, hogy kialakítson egy passzív jövedelmet, a munka mellett. Mivel szeretett főzni, sajátos menüit igyekezett népszerűsíteni. Pár éve működő csatornája, elég szép számú feliratkozóval rendelkezett. A következő lépés egy receptgyűjtemény létrehozása lett volna, de a minőségi kiadáshoz, sok pénz kell. A heti egy videófeltöltést mindenképpen tartani akarta, ez alapvető volt, hogy új követőket szerezzen és a régiakat se veszítse el. A cél az volt, hogy egyszer meg is éljen ebből. De ilyen lehangolt, görcsös állapotban, még felvételt sem készíthetett. A jó kisugárzást nem lehet megjátszani, még akkor sem, ha remek színész az ember.

Szeptember 1.

Ismerős őszi reggel. Ez a nemkívánatos déjà vu érzés, nem hiányzott egyáltalán Marci életéből.

- Ébresztő! Kész a reggeli- hallatszott tompán anyja hangja a konyhából- Gyere, siess! El ne késs! A busz nem vár meg!

Szörnyűűűűűűűűű!! Megint kezdődik!- gondolta, s nehézkesen kászálódott ki az ágyból. Félálomban még ült egy ideig az ágyszélén, úgy érezte pihennie kell, csak egy egészen kicsit, talán még be is aludt pár másodpercre. Biztosan csak pár másodperc lehetett, mert amikor újra anyja szavai ébresztették, szobája ajtajából, nem is érezte többnek.

- Kérlek!- hajolt be Betti az ajtaján.
- Hallom anya!- kiáltotta vissza dühösen- Csak ne sikíts!
- Nem sikítok, ilyen a hangom!- jött a rácsodálkozó válasz.

Fél óra múlva, már az utcán volt, nehéz léptekkel haladt a buszmegálló felé. Ezek a nehézkes lépések, legalább annyira köszönhetők voltak a súlyának, mint a fáradtságnak. Tény, hogy imádott enni, ezért aztán tetemes súlyfelesleggel rendelkezett. Az anyja szerint, már ilyen nagy étvággal született. Ő volt a legsoványabb újszülött a szülészetén, de az első naptól kezdve a négyszeresét ette, a túlméretezett csecsemők tejadagjához képest. Talán ennek még akkortájt örülni is lehetett, viszont a cuki cseppségből csakhamar túlsúlyos kamasz lett, akinek folyamatosan háborút kellett vívnia: diéta esetén az éhségérzetével, tornaórákon a tehetetlenségével, tükörbe nézve az önértékelésével, társaságban pedig mások megvetésével. Védekezéséppen magára erőltetett egy szerepet, a vicces kövér fiú szerepét, aki magán is nevetni tud. Egész jól eljátszotta a „kemény” fiút, aki még a lenéző megjegyzések hatására sem törik meg. Így aztán egy idő után, eredményesen távol tartotta magától a szurkálódókat.

Az anyja szerint, azért van ez így, mert létezésének egyik feladata, amit meg kell oldania az életében, éppen a mértékletesség. Szerinte a nehézségek olyan leckék, amelyekből tanulnunk kell, fontos dolgokat. Marci soha nem hitt a reinkarnációban, sőt még a lélek létezésében sem, nem beszélve arról, hogy magunk választjuk a

szüleinket és a sorsfeladatainkat, de a mértékletesség, mint feladat, valamiért kezdett meggyőződésévé válni.

Még mindig előfordult, hogy elfelejtette felvenni a maszkot. A buszsofőr azonnal figyelmeztette. Hogy mennyire utálta! Nem a sofőrt, a maszkot! Bár a fontoskodó felnőttek is az agyára mentek. Az ember még levegőt sem kap, nem beszélve ilyen tömegben! Jobban szétnézve, egy ismerőst sem látott, de még ha látott is volna, akkor sem ismerné fel. Tökmindegy. Maszkban mindenki egyforma.

Megérkezett.

Az iskolaudvar maszkot viselő diákokkal volt tele.

Húúúúúúúúú! Egy rosszul megrendezett katasztrófafilmbe illő látványnak is megtette! Bár már két éve így ment ez, mintha semmi nem változott volna. Még mindig olyan, mint egy rémálom! A felnőtt tanárok folyamatosan próbálták széthessegetni a nagyobb csoportosulásokat. Van valaki, aki örül a jelenlegi helyzetnek?- kérdezte magától.

Talán az aknésok. Ja, mint Ragya. Ő aztán, végre eltakarhatja, a hatalmas reggeli meglepetéseit! Ennek például az egész osztály örülhet. Tény, hogy mindenkinek meg volt a „maga keresztje”.

Az osztályban, a lányok többsége szörnyen érezte magát, hisz még mostanság kezdtek csak sminkelni. Bár az ügyesebbje a maszkokból is divatot teremtett, ami aztán igazán jó zsebpénzt hozott azoknak, akik saját kezűleg csillogtatták, vagy festették meg különleges kreációikat és követőik akadtak. Nem sokat kellett várni, hogy világszerte elterjedjenek a különféle „művészi alkotások”. Hiszen követőket manapság, nagyon egyszerű szerezni a szociális média világában, nem beszélve a TikTokról...A tinédzser lányok legnagyobb életcélja, hogy villogtassák magukat rajta néhány másodperc erejéig. A legtöbbnek ennyi sikerélmény jut és nem is vágytak többre. Marcit a hideg kirázta az ilyen buta, magamutogató lányoktól. Számára felfoghatatlan, hogy ez bárki számára is megelégedést jelent. Hihetetlen, hogy ennyi ésszel is lehet élni!- gondolta.

Beni és Jocó a bejáratnál álltak, messzire virított egyedi baseball sapkájuk, így biztos volt benne, hogy haverok vannak a láthatáron:

- Szevasztok- nyújtott kezet feléjük, amikor megérkezett.
- Csak óvatosan!- fogadta Beni a kéznyújtást- éles szemű tanárok a láthatáron!
- Könyökpacsi- nyújtotta kézfogás helyett, a könyökét Jocó.
- Na, ja- vette a lapot Marci, s összeérintették a könyöküket.
- Szerintetek hárman már tömegnek számítunk?
- Határeset- nevettek össze.
- Új oszifőnk lesz! - váltott témát Beni.
- A felső tízezer mindig elsőkézből értesül a hírekről- tréfálkozott Marci- Mi okból?
- Az osztályfőnök balesetezett, hónapokba telik mire felépül.
- Azt a! Az gáz! Olyan jó fej! Ki tudja, ezek után kit sóznak ránk?
- Egy új fickót. Senki nem tud róla semmit.
- Mindjárt meglátjuk.

Megszólalt az iskolacsengő. A kisebbeket osztályfőnökeik igyekeztek nyugalomra inteni, hogy ne egymást eltaposva rohanjanak be az osztályokba. A járvány kezdete óta minden szünet, hasonló forgatókönyv szerint zajlik: az osztályokból kötelezően ki kellett menni, és lehetőleg rendezett tempóban csengetéskor bevonulni...

A VIII. B- ben a padok, amennyire lehetett szét voltak húzva egymástól, de a diákokat ez hidegen hagyta. A lányok többnyire Gertrúd körül álltak, csillogó szemekkel hallgatva nyáron átélt fergeteges kalandjait, amit a felsőkörökben mozgó szülei szponzorizáltak külföldön. Mindig a legmárkásabb ruhákban járt volt, hogy egy pár cipője többbe került, mint mások havi fizetése. De Gertrúd még ekkor is csak egyvalaki elismerésére vágyott, a Benijére. Végül is, ő a legmenőbb srác a suliban...

Beni azonban csak egyszer nézett rá azon a reggelen. Elmosolyogta ugyan magát, igaz pusztán merő udvariasságból. Valójában nem érdekelték, Gertrúd márkás cuccai, sem pedig a személyisége. Apja viszont jó barátja volt az apjának, és úgy illett, hogy kedves legyen vele.

Kinyílt az ajtó. Egy sportos testalkatú, középkorú férfi lépett be farmerben, fehér ingben és szürke zakóban. Tekintete legalább annyira sugárzott szigorot, mint barátságot. Az osztályban mindenki ijedten ugrott, a saját maga által kiszemelt helyre. Ez okozott is némi galibát, néhányan pár másodperces szempárbajban döntötték el az ülőhely jogát. Az új tanár barátságos tekintettel, arcerebbenés nélkül követte az eseményeket, jelezve ezzel, hogy ideje lesz sietni. Amikor végre mindenki helyet foglalt, megszólalt:

- Szép jó napot kívánok! A nevem Várhegyi András, idén engem ért a megtiszteltetés, hogy az osztályfőnökök legyek. Bizonyára már hallottatok róla, hogy Balogh tanárurat sajnálatos baleset érte, és mivel súlyosan megsérült, a felépülése elég hosszadalmas. Közös együttműködésünk során, elvárom a megfelelő tiszteletet és a becsületes munkát, ami az óráimat illeti. Amennyiben a feladataitoknak eleget tesztek, csodás együttműködés alakulhat ki közöttünk. A legjobb az lesz, ha ti is bemutatkoztok, bár az arcemóriám nem a legjobb, maszkban nyilván még annyira sem működik, mint máskor. A türelmeteket kérem, míg megjegyzem mindenkinek a nevét. Segítség képpen, ha ti is beleegyeztek, ráírhatjátok a neveteket a maszkotokra, így duplán jó szolgálatot tehetne értünk.

A tanulók sorra bemutatkoztak. Ahhoz képest, hogy máskor az osztály fele, már figyelni sem tudott az óra végére, most nagy érdeklődéssel elemezgették az új tanár személyiségét.

Az első benyomás mindig kulcsfontosságú egy új kapcsolat kialakulásakor. Ezért is igyekeztek a nyomulós diákok, már az elején jó benyomást kelteni, ki- ki a maga módján.

- Biztos vagyok benne, hogy kalandokkal teli évnek nézünk elébe, a járványhelyzet szabályainak ellenére. Ha rajtam múlik, érdemek szerint fogom jutalmazni a munkátokat. Gondolok itt közös programokra, kirándulásokra, bulikra például. Bár ez mostanában elég elképzelhetetlennek tűnhet- fejezte be.

Azzal egy képet vett elő az aktatáskájából és a tábla fölé akasztotta.

- Tudjátok mi ez?- kérdezte.

- Egy iránytű!- felelték kórusban.
- Úgy van. Szerintetek miért van szükségünk az iránytűre?
- Hogy ne tévedjenek el a hajók a tengeren- felelte Beni félvállról.
- És?
- Sem pedig máshol!- kiáltott be egy lány.
- Ez mind nagyon jó, de ennél egy kicsit közelebbi meghatározást kérnék.
- Hogy oda tartsunk, ahova el szeretnénk jutni... - magyarázta Marci.
- Nagyszerű! Épp ez az a válasz, amire vártam! És hogy nevezzük azt, ahova éppen el szeretnénk jutni?
- Célnak!- felelték kórusban néhányan.
- Tökéletes! Idén, ez az iránytűről készült kép fog minket emlékeztetni arra, hogy céljaink vannak. Már csak meg kell fogalmaznunk, hogy mifélék. Az életünkben a célok mutatnak irányt nekünk. Jövő osztályfőnöki órára szeretném, ha mindnyájan írátok egy esszét, vagy nevezzük fogalmazásnak, arról, hogy mit szeretnétek elérni az előttünk álló egy évben. Legyenek benne egyéni, családi vonatkozású, az osztállyal elérni kívánt közös célok és végül, világi elképzelések is. Vonatkoztassatok el a járványtól, szárnyaljon szabadon a képzeletetek!
- De hát mi szükség erre?- szólt be kedvetlenül Gergő.
- Azt is meg fogjátok tudni, a maga idejében- mosolygott a tanár.

Az egyáltalán nem tetszett senkinek, hogy máris feladatot kaptak, miféle dolog osztályfőnökre esszét írni?! Hiszen Várhegyi, még csak nem is irodalom tanár! Hát ez az új oszifő dolog, mégsem kezdődik olyan jól! Hirtelen mindenkinek terhére lett a várakozás, páran az órájukat nézték, mások a plafont, míg megint mások kibámultak az ablakon. Kopogtak. Az igazgatónő lépett be az új diákkal.

- Tanárúr, elnézést kérek, szeretném bemutatni az iskola új diákját: Nagy Teréziát.
- Köszönöm szépen, igazgatónő! Parancsolj, foglalj helyet- kérte az új diáklányt.

Megszólalt a csengő. Idő sem maradt külön bemutatkozásra. Nem maradt más, Marcsi és Judit azonnal lerohanták az új lányt, útban az udvar felé.

- Szia, Teri én Marcsi vagyok, ő a barátnőm Judit. Ha kedved van, velünk tarthatsz szünetben, mi majd igyekezünk beavatni mindenbe.
- Nagyon köszönöm, az nagyszerű lenne! – fogadta el boldogan Teri a segítséget. Nagy kő esett le a szívéről. Álmaiban sem remélte, hogy ilyen barátságosan fogadják az új suliban.

Beninek különös érzései támadtak, amikor az új lányt meglátta. Először is, ismerős volt a hangja. Másodszor, a szemei emlékeztették valakire. Abban a pillanatban, amikor a tekintetük összetalálkozott, mintha az idő is megállt volna egy pillanatra. Még a hangokat sem lehetett hallani, csak a mély csendet, már ha azt lehet hallani... Biztos volt benne, hogy a lány is ugyanazt érzi. Hogy miért? Mert valami mélyen, ezt súgta.

Amikor a hallgatást betölti az összetartozás érzése, akkor valami csodás dolog megy végbe, két ember között. A lélek tudja, hogy minden rezzenése olyan, mint a másiké, hogy egyformán éreznek, és egyformán vágnak. Érzi, hogy Ő a Nap, a saját világegyetemében. S nem érti, hogyan élhetett eddig, az éltető fény nélkül. Az elme viszont, legtöbbször sötét fátyollal borítja a lélek felismeréseit. Érzékszerveink teljesen más körülményeket tapasztalnak, elnyomva lelkünk jelzéseit.

Jocó, Marci, de még Gergő is az új lányról susmorogtak. Törvényszerű, hogy a fiúk kíváncsisága is felébred, egy új lány megjelenésével párhuzamosan, különösen, ha szép. Márpedig, bárki is legyen a maszk mögött, egész csinos volt. Érthető tehát, hogy mindhárman azon ügyeskedtek, minél közelebb kerüljenek hozzá.

- Hali új lány! – köszönt oda Beni, másfél méter távolságból, hogy az épp ott ólálkodó igazgatónő, bele ne kössön. „ Csak tudnám, honnan olyan ismerős ? „- gondolkodott még mindig. Biztos volt benne, hogy már látta valahol.
- Hali! - köszönt vissza Teri, a fekete szemű fiúnak s végig olyan érzése volt, mintha már találkoztak volna.